

[Leth Mouritzen.]

Honorarer til Skønsmand i Retssager, bør afholdes af det offentlige, saa Menigmand kan opnaa sin Ret i Lejesager, uden at Omkostningerne svulmer op til det urimelige. Der har været ført en Mængde Retssager ved Boligretten, og af dem er en stor Del svulmet op til store Beløb for Lejerne, saaledes at det i mange Tilfælde er umuligt for den enkelte Lejer at møde ved Retten i sin Sag. Det sidste Eksempel paa en saadan kostbar Retssag har vi fra Ejendommen Møllelængen under Socialt Boligbyggeri, hvor Lejerne ønskede en Nedsættelse i Huslejen paa Grund af Lejlighedernes Forringelse; Amagerbanen, som var nedlagt, blev igen sat i Gang, og Lejerne generedes stadig af Røgplagen fra Togene og Støjen. Selv om nu Afgørelsen af Sagen kan omdiskuteres — Lejerne tabte Sagen —, saa maa det siges, at Udgifterne til denne Retssag er ganske urimelige. Jeg vil gerne nævne Udgifterne til denne Sag: en Skønserklæring 400 Kr., en supplerende Skønserklæring 100 Kr., Deltagelse i Retsmøder 2 × 100 Kr. — i alt modtog Skønsmandene 700 Kr. —, Skønsmandenes Udlæg 70 Kr. 4 Øre, Teknologisk Instituts Støjmaaling 71 Kr., Omkostninger til Modparten 400 Kr., Omkostninger til egen Sagfører 400 Kr., egen Sagførers positive Udlæg 201 Kr. 50 Øre. I alt 1 842 Kr. 54 Øre.

Med Hensyn til Boligrettens Skønsmand maa det fremhæves, at de ligesom Boligrettens Lejer-Læggommere bør afgive en Erklæring om, at de ikke er Grundejere. Lejerne er i mangfoldige Tilfælde udsat for, at der udskrives Ejendomsbesiddere eller store Haandværksmestre, som ogsaa besidder Ejendomme, til at skønne om Lejlighedernes Istandgørelse, skønne om Ejendommens Kvalitet. Det vil være ganske naturligt, om man i mange af disse Tilfælde fra Boligrettens Side henvendte sig til Svende fremfor til Mestre. En Haandværkssvend kan jo ganske udmærket udtale sig om Istandgørelsen af en Lejlighed. Endvidere maa Lejerne kunne repræsenteres i Boligretten ved Fuldmagt, og Lægmænd bør kunne procedere Sager for Retten, alt dette for at opnaa, at Boligretssager billiggøres i Lighed med, hvad der var Tilfældet med Nævnene under den sidste Verdenskrig. Det er efterhaanden blevet saadan, at Boligretten er blevet en dyr Ret for Lejerne at henvende sig til.

I de midlertidige Bestemmelser i Lejlovsbekendtgørelsen maa Paragraffen om, at Forbudet mod Opsigelse og Lejeforhøj-

else ikke gælder for Ejendomme, der er opført efter 1. September 1939, ophæves, saa at Skillelinien mellem ældre og nyere Byggeri, der ikke længere har nogen Berettigelse, fjernes. Denne Sondren mellem ældre og nyere Byggeri skete, fordi man under Krigen ikke ønskede at lægge Nybyggeriet Hindringer i Vejen; der blev ikke bygget særligt under Krigen. Endvidere var det, fordi man ønskede, at Lejen efterhaanden kunde bringes i Lave i disse nyere Ejendomme. De Forhold er nu for længst ophørt, og derfor er det naturligt, at man igen faar en homogen Huslejelov, der gælder alt Byggeri.

Jeg mener hermed at have motiveret en gennemgribende Revision og Forbedring af Huslejeloven, og paa mit Partis Vegne skal jeg opfordre den højtærede Indenrigsminister til at forberede et Arbejde af denne Art i god Tid, inden Lovens midlertidige Bestemmelser udløber i Maj 1946.

Bartholdy: Der er i Løbet af den sidste Maanedes Tid til Danmarks Rigsdag rettet to Henvendelser fra det tyske Mindretal i Nordslesvig, den første fra fhv. Folketingsmand Pastor Schmidt og en tidligere Gaardejer Hans Schmidt, den anden fra ca. 2 500 tyske Kvinder, hvis Mænd og Sønner i Dag er fængslede, efter Henvendelsen at dømme uden egen Skyld. Som Repræsentant for Grænselandet føler jeg Trang til at sige et Par Ord om disse to Henvendelser.

Vort tyske Mindretal burde paa nuværende Tidspunkt have opfattet, at den Retsforfølgning, der i Øjeblikket finder Sted over for nogle af dets Medlemmer, hvad enten det drejer sig om Folk, der har baaret tysk Uniform, eller om andre, der ikke har udvist den Loyalitet, vi under Besættelsen kunde have ventet af dem, denne Retsforfølgning følger nøje de samme Regler, som anvendes over for de øvrige Borgere i dette Land, der har forbrudt sig mod Landsmandsskabet igennem de sidste 5 Aar. Der har aldrig været og er ikke paa nogen Maade her Tale om en Forfølgelse af vort Mindretal, som det er blevet fremstillet i de to omtalte Henvendelser. Vore tysksindede Medborgere burde vide, at Danmark nu som i 1920 er sig sit Ansvar over for dem bevidst, og de burde af rent velanstændige Grunde — og det gælder navnlig Pastor Schmidt — i Øjeblikket gaa lidt sagte med Dørene. Vi har desværre endnu deres Illoyalitet gennem en lang Række Aar i smertelig Erindring, og en Henvendelse som Pastor Schmidts, hvori han rent ud anbefaler os at vise vore tysk-